
Hledá se Flíček

V malé hezké vilce na kraji města plakala Baruška. A plakala a plakala. Jestlipak ještě někdy uvidí Flíček? Slzy se jí teď z očí koulely jako hrášky. Maminka seděla u ní, hladila ji po vlasech a mlčela. Snažila se sice dcerku uklidnit, ale všechno bylo marné. A navíc sama přemáhala pláč.

„Baruško, už je pozdě. Měla by ses pokusit usnout. A hlavně neplač. Uvidíš, že se Flíček vrátí. Psi jsou chytří, cestu si najdou. Zítra ráno bude běhat u plotu. Tak na to myslí a usneš, ano?“

Baruška se nadechla, že něco řekne, ale maminka by poznala, že pořád pláče. „Hmmm,“ udělala jenom a škytla.

Maminka jí dala pusu na čelo a potichu zavřela dveře.

Zakaboněný tatínek seděl v kuchyni, a když maminka vešla, tázavě se na ni podíval. Jen pokrčila rameny a plačtivě popotáhla. „Mně je jich obou tak líto, Barušky i Flíčka. Chudák pes, co s ním asi je?“

„Uvidíš, že ráno bude běhat za plotem,“ snažil se ji uklidnit tatínek. „Psi jsou chytří, cestu domů najdou.“

Maminka na něj vytřeštila oči. „Přesně tohle jsem říkala před chvílkou Barušce. A strašně jsem si vyčítala, že jí lžu. Ty mi říkáš pravdu?“

„Třeba když tomu budeme hodně věřit...“, zadoufal tatínek.

„... tak se stane zázrak?“ Maminka vzdychla.

„Ani nevíš, jakou mám na sebe zlost, že jsem tu prasklou plaňku neviděl. A to jsem plot kvůli psovi kontroloval skoro obden. Jak je vidět, to mrně je v tomhle směru chytřejší než já. Ale věřím, že se na ty letáky, které jsme všude vyvěsili, někdo ozve. Přece takový pes nemůže úplně zmizet,“ mudroval tatínek. „A víš co?“ napadlo ho. „Ještě zavolám na policii a nahlásím, že se ztratil pes. Třeba ho někdo uvidí nebo jim zavolá...“

„Máš pravdu,“ souhlasila maminka. „Udělej to hned. A já ráno zatelefonuju do psího útulku. Možná ho někdo našel a odnesl ho tam. Nebo ho tam odvezla policie.“

„No, protože je Flíček čipovaný, tak už by se nám asi ozvali, nemyslíš?“ zapochyboval tatínek. „Ale zkusit to můžu. Jdu volat.“

Baruška vzlykla a načala nový balíček papírových kapesníků. Proč jsou tak malé? pomyslela si. Dneska bych potřebovala kapesníky velikosti utěrky, škytla zoufale. Ten den začal tak hezky, že nechápala, jak se mohl změnit v takovou hrůzu. Rozloučila se s Flíčkem, zaklapla branku a pár kroků před sebou uviděla Olivera.

„Oliverééé, počkej na mě,“ zavolala.

Otočil se. „No ne, my už se zase kamarádíme?“ podíval se na ni zvědavě. „Co ti přelítlo přes nos? Sotva jsi klapla pusou na pozdrav, s holkama ses nebavila, tvářila ses jak bubák. Už jsi splaskla?“

No, byla to pro Barušku pěkně studená sprcha, to ano. Ale dobře mi tak, zasloužím si ji, přiznala si v duchu. „Hele, stačí, když řeknu, že jsem byla pitomá?“ zeptala se. „Někdy to tobě i holkám vysvětlím, ale je to na delší dobu.“

„Tak jo,“ souhlasil Oliver. „Já to беру. Bylas pitomá. Už nejsi a hlavně nebuď. Protože jsi byla nesnesitelná. A přidej do kroku, ať nám to neujede. Eliška s Nikolou šly před námi.“

„Ahoj, holky,“ pípla na zastávce trochu nesměle Bára na kamarádky. „Můžeme se zase bavit jako dřív? Já vám to vysvětlím. Odpoledne. Teda když k nám zase přijдете. Platí to i pro Olivera. Co?“ Podívala se po nich trochu nejistě. „Flíček se na vás těší,“ dodala skoro prosebně.

Ti tři mlčeli. Nedůvěřivě se po sobě dívali. Nikola s Eliškou se tvářily podezíravě.

Bára polkla, měla sucho v krku. Jestli přijde o své tři nejlepší přátele, tak... Neuměla si to představit.

„Jo, jasně, počítej s námi. Že jo, holky,“ kývl Oliver povzbudivě hlavou na Nikolu s Eliškou. „Ve dvě jsme u tebe v plném počtu. A připrav malinovku.“

Kamarádky se vzpamatovaly z překvapení a trochu se usmály. „Přijdeme, vid', Nikolo,“ slíbila Eliška.

„Určitě,“ souhlasila Nikola. „Už se těším na Flíčka,“ přiznala.

Báře se vyučování doslova vleklo. Ona, která se na každý předmět těšila, protože se ráda dozvídala nové věci, se dnes nemohla dočkat, až zazvoní konec poslední hodiny. Rychle seběhla se znovunabytými kamarády na oběd, byly zrovna buchtičky s krémem, na kterých si všichni pochutnali.

„Teda moje máma je taky dělá a jsou moc dobré, jenže tak, jak je dělají v naší školní kuchyni, to neumí. Ale nikdy jsem jí to neřekl a taky neřeknu. Mrzelo by jí to,“ vyprávěl s plnou pusou Oliver.

„Třeba by ses mohl paní kuchařky zeptat, v čem je figl,“ napadlo Elišku.

„Ještě lepší by bylo, kdyby ti napsaly recept,“ vylepšila to Nikola.

„A pak bychom to mohli společně uvařit a pozvat naše rodiče na večeři,“ zasmála se Bára. Byl to asi trochu praštěný nápad, protože se ostatní zatvářili pobaveně, ale Bára si připadala jako paпиňák, který někdy bublal a ucházel na sporáku. Cítila obrovskou

radost, že má zase svoje kamarády, a vyčítala si, že byla tak hloupá. Ještěže je zase všechno v pořádku, drmolila si v duchu a pod stolem překřížila prsty na ruce.

Zanedlouho vystoupili z autobusu a rázovali po chodníku. Nejdřív se odpojil Oliver, a to už Bára volala: „Flíčku, jsem doma! A odpoledne přijdou kamarádi! Těšíš se?“ Trochu znejistěla, pejsek u plotu nepobíhal a neštěkal jako obvykle.

„Není zavřený v bytě?“ zeptala se Eliška.

„Neee,“ hlesla Bára. „Flíčku!!!“ vykřikla skoro zoufale. „Kde jsi?“

„Co se děje?“ ozval se vedle ní Oliver. „To tvoje volání nejde neslyšet.“

Bára se rozklepala. „Flí...ček tu nnn...není,“ drkotala zuby a snažila se zasunout klíč do zámku.

„Ukaž, prosím tě,“ vzal jí ho Oliver z ruky a odemkl.

Po Flíčkově ani památky. Vešli na zahradu a rozhlíželi se. Oliver se pomalu vydal podle plotu. „Je to jasný,“ křikl po chvíli. „Utekl. Pojdte sem!“

Bára na zlomenou plaňku vytřeštila oči, sesunula se na zem a useдавě se rozplakala. „Flíčku, co jsi to provedl?“ vzlykala. „Určitě mu tady bylo smutno a chtěl mě jít hledat,“ podívala se přes slzy na kamarády.

Eliška ji objala kolem ramen, Nikola hladila Báru po vlasech a Oliver jí podal papírové kapesníky. I když se na Báru posledních pár dní trochu zlobili, tohle jí ani jeden nepřál. Kamarádky jim bylo moc líto, koneckonců i oni se o pejska, kterého měli rádi, strachovali.

„Co mám dělat?“ popotahovala Bára. „Musím jít Flíčka hledat. Půjdete se mnou? Snad nebude moc daleko,“ zadoufala a podívala se na ty tři prosebně.

„Neboj, přece tě v tom nenecháme,“ ujistil ji Oliver a nenápadně mrkl na Elišku s Nikolou. Krátce pokývly hlavou, to je přece jasné.

Eliška s Nikolou se vydaly po ulicích a uličkách mezi domky, Bára s Oliverem mírným klusem zamířili do vzdálenější chatové osady u řeky.

„Prosím tě, proč zrovna tam?“ divil se Oliver. „Neměli bychom hledat třeba v parku? Víš, v tom u zastávky,“ napadlo ho. „V chatové osadě nikdo nebude, když už nejsou prázdniny.“

„To se... teda... pleteš...“, vyrazila ze sebe za klusu Bára a pořád zápasila se slzami. „Chodili jsme tam docela často a lidí je tam pořád hodně. Asi už nepracují, vypadali, že jsou staří, tak proč by se vraceli do města, když je pořád hezky, ne?“ argumentovala a pokračovala: „Víš, on ten park Flíček zrovna nemusel. Jemu se ten děda nejspíš nelíbil.“

„Jaký děda?“ zbystril Oliver.

„No přece ten z parku.“ Bára hekla, na nerovném terénu pěšiny mířící mezi chaty si zvrtila nohu, ale statečně pokračovala dál.

Ne tak Oliver. Zastavil se a houkl na Báru: „Stůj!“

Nechápavě se na něj podívala.

„Teď mi pořádně vyklop, kam jsi s Flíčkem chodila, kdo je děda, kde bydlí, jak ho znáš. Ale pravdu, jasně?“ podíval se na ni přísně.

„No, víš, když jsem zůstala sama...“

Oliver mlčky povytáhl obočí.

Bára trochu zrudla. Nezačala právě nejlíp, to si v duchu přiznala. Stranila se kamarádů ona, ne oni jí. Dobrá, tak to zkusí jinak.

„Tatínek říkal, že je dobré trénovat s Flíčkem i jinde než doma, rozumíš? Venku je spousta...“ Jak to jen tatínek říkal?

„Barboro, odpověz mi, na co jsem se tě ptal. A fofrem. Jde o Flíčka, ne? Tady hraje roli každá minuta.“ Tu poslední větu určitě někde slyšel, ale teď se mu zdálo dobré ji použít.

„Prostě jsme chodili cvičit do parku. A asi třikrát nebo čtyřikrát tam byl takový starý pán a občas mi s tréninkem poradil. Docela dobře. Jenže Flíček ho neměl rád. Tak jsme pak raději chodili do chatové osady.“

„O čem jste mluvili?“ vypálil Oliver. Najednou si připadal starší a moudřejší.

„No tak,“ zamyslela se Bára. „Vlastně o ničem. Hlavně o výcviku psa, co dělám špatně a jak to mám dělat líp.“

„Odkud byl? Jak se jmenuje?“

Bára vykulila oči. „Jak to mám vědět?“

„Říkalas mu něco o sobě? Třeba kde bydlíš? Nebo něco o Flíčkoví?“

„Ani ne,“ pípla Bára a začala špičkou boty do prašné cesty vyrývat vlnovku.

„Báro?“ zahromoval Oliver.

„Tak jo,“ vyhrkla Bára. „Jen že bydlím blízko a že Flíček...“ vzlykla.

„Co Flíček?“ Oliver ji popadl za ramena a zatřásl s ní. „Co Flíček?“

„... je vzácný pes,“ vzlykla Bára a spustila pláč na celé kolo.

„Páni, ty jsi ještě větší husa, než jsem si myslel,“ vydechl Oliver a zavrtěl nevěřičně hlavou. „Proč se o tomhle bavíš s cizími lidmi? To tě vaši nenaučili, že to nemáš nikdy dělat?“

„Vždyť nebyl cizí,“ zakvílela Bára. „Přece ti říkám, že jsem s ním asi třikrát mluvila.“

„A co o něm víš? Vůbec nic,“ křikl Oliver. „Třeba krade psy.“ Uvědomil si, že je to tvrdé, ale nemohl si pomoci. Bára prostě udělala pitomost.